

DIM
21 NOV
2023

Època VI
Any III
Núm. 645

1,90 €

Diari de Terrassa

diarideterrassa.com

CASTELLS

Nova era per als Minyons

#ciutat #parcnatural

Javier Llamas / @diarideterrassa

Atacat per un escurçó al parc natural

SOCIETAT Albert Masó, un membre del Centre Excursionista de Terrassa, es recupera de la picada d'una serp quan pujava el Castellsapera durant el mes d'agost passat. Fins i tot va estar ingressat a l'hospital Parc Taulí de Sabadell

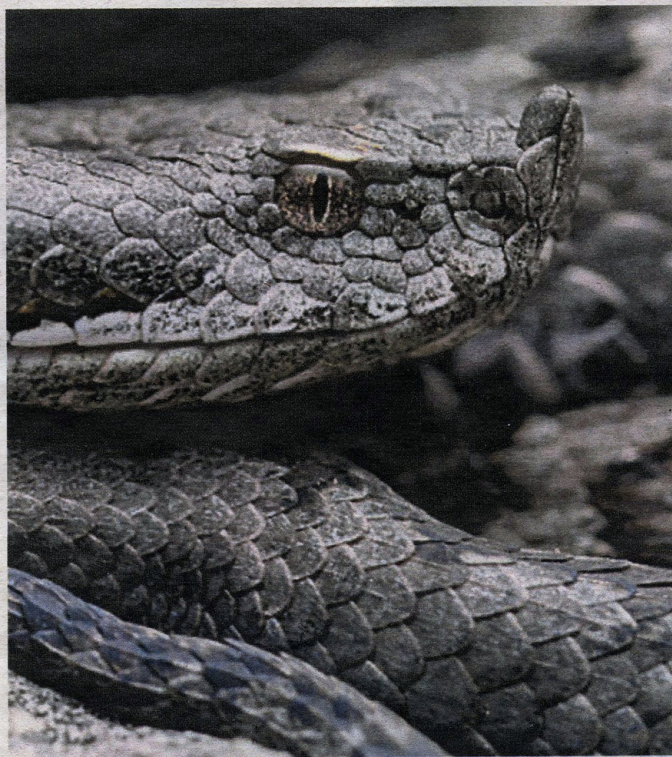
Encara li resten uns quatre mesos per recuperar la mobilitat d'una mà que ha estat a punt d'arrabassar-li una serp. Albert Masó ha estat en un tris de perdre la vida perquè li va picar un escurçó al parc natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac.

"El pitjor ha passat", diu aquest enginyer tècnic electrònic de 47 anys, veí de Sabadell, però membre del Centre Excursionista de Terrassa (CET) des de fa gairebé dues dècades. L'Albert es troba en "una fase de rehabilitació avançada" després de la cicatrització de les ferides que, aquestes sí, li van obrir en una cirurgia urgent.

22 d'agost del 2023, 20.30 hores. Aquest avesat excursionista (fins i tot n'ha escrit llibres) va decidir pujar al Castellsapera. Dia càlid, de cel enfosquit, amb núvols que anuncien tempesta. Va pensar a fer "una sortida ràpida". Anava sol. Va triar una canal "molt transitada". Tot i això, en un tram havia d'agafar-se a unes roques. No va veure res estrany: "En posar les mans vaig notar com una descàrrega elèctrica, un dolor sobtat en el dit índex de la mà esquerra".

"No vaig veure què m'havia picat. Sí que s'apreciaven dos punts en el dit". Va acabar de pujar al cim "per veure-hi millor". Portava una farmaciola. Es va posar iode, "però allò s'inflava molt i sentia cada vegada més dolor". Va decidir baixar al lloc on tenia el cotxe, ràpid però sense córrer, perquè, intuït el que intuïa, "sabia que córrer és dolent, perquè el verí circula més ràpid per la sang". En 30 minuts ja estava en el vehicle, però a mig descens ja tenia tota la mà esquerra inflamada.

Va telefonar al 112. "Em van derivar al 061 per parlar amb un metge. Em van preguntar si presentava marejos i taquicàrdies: els vaig respondre que no. Però la mà era ja com una pilota. Em van recomanar anar a un CAP, però vaig decidir acudir a l'hospital Parc Taulí de Sabadell. No em sentia la mà esquerra i tenia els

Un escurçó com el que va picar l'excursionista

ganglis de l'axilla inflamats. Em van posar en una llitera". Vòmits, suors. "Van ser sincers. No tenien experiència en aquestes situacions", recorda. El dit ja era blau. Des del Parc Taulí van contactar amb un centre toxicològic de Madrid. I si li havia picat una aranya xilena? Tot apunta al fet que no, que va ser un escurçó, "la serp més verinosa a casa nostra, però sols és perillosa si se sent atacada". Ell n'ha vist unes quantes.

"He estat a punt de morir per una picada d'escurçó, però penso que podia haver estat pitjor. Vaig tenir mala sort. Els nostres camins es van trobar, van coincidir. No tinc trauma, però tampoc gaires ganes de tornar a la muntanya".

A semicrítics

L'Albert va passar una setmana a semicrítics, quiet, connectat a màquines, amb analítiques, electrocardiogrames, antihistamínics, corticoides. El braç s'inflamava, "fins que es va posar lila. Mesurava el doble del habitual. S'estava necrosant". Els metges li van practicar una fasciotomia, obrint teixits per alleujar la inflor. "El dolor era insuportable malgrat els calmants. Hi havia perill d'amputació. Amb la cirurgia s'havia d'oxigenar el braç. Vaig haver d'anar assimilant el verí". L'Albert es recupera a poc a poc.